

יחד עם האנא

ד.א.פררוב

ציורים א.מ.פ.טיילור

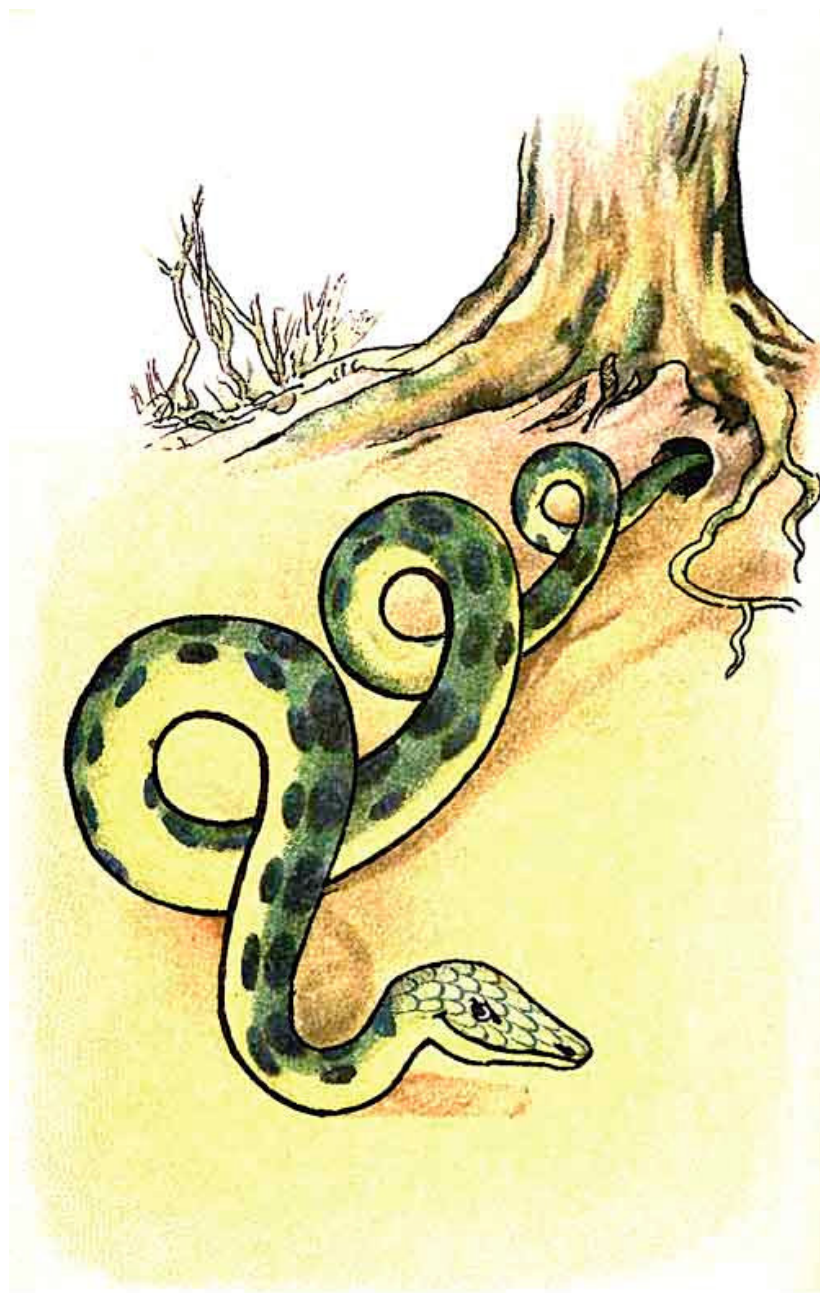

היה פעם ילד לבן קטן בשם באב-בא.
 היו לו עיניים כחולות ושערות זהובות
 והייתה לו מטפלת הודית בשם
 ג'אג'א-ווללה, אך קראו לה פשוט איה,
 כי כך קראו תמיד למטפלות ילדים.
 אבא של באב-בא היה קצין אנגלי
 בהודו והם חיו בבית יפה בהרי סימלה,
 בבית עם מרפסת רחבה סביב וגן גדול
 שהשתרע סביב לבית. הלאה היה
 ג'ונגל שנמשך קילומטרים רבים ובו כל
 מיני חיות פרא. באב-בא הקטן נהג
 לשחק על המרפסת עם חיות מחמד
 שלו, החתול מיאו-מיאו והכלב ווף-ווף
 והם אהבו אותו מאוד. מיאו-מיאו לא
 שרט אותו אף פעם, למרות שלפעמים
 רצה לעשות זאת, כשבאב-בא משך לו
 חזק בזנב. ווף-ווף ידע לעמוד על רגליו
 האחוריות ולבצע לפני באב-בא כל מני
 תעלולים כדי להצחיק אותו.

כל בוקר, אחרי הארוחה, באב-בא פיזר
 על הדשא פירורי לחם לציפורים. הן
 באו וישבו על העצים ושרו עד שיצא
 מהבית. "באב-בא הנחמד מאכיל
 אותנו" שרו אחדות. "אנו אוהבים את
 באב-בא הקטן" שרו האחריות.
 מיאו-מיאו צפה על הציפורים מזווית
 עיניו אבל לא ניסה אף פעם לתפוס
 אותן כי ידע שבאב-בא אוהב אותן.
 ווף-ווף תמיד השתומם איך הן
 מסתדרות לקפץ על שתי רגליו, ולא על
 ארבע, כמוהו.
 אבל בגן זה שליד הבית גר גם הנחש
 מרושע הוו-דוו הגדול ויום אחד הוא יצא
 מהחור שלו כדי לנסות ולתפוס כמה
 ציפורים, בזמן שהן אוכלו את
 הפירורים.
 באב-בא ראה אותו וקרא "לך מכאן
 הוו-דוו הרע. לך מכאן!"

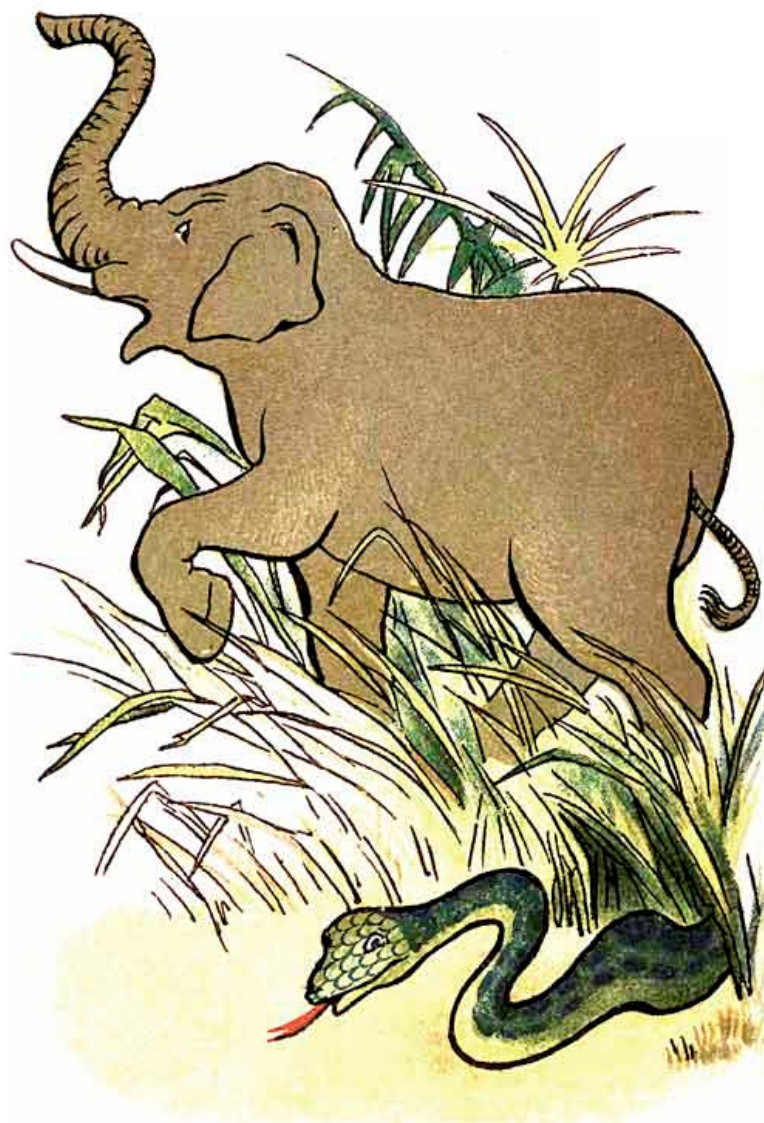
איה שמעה אותו ובאה בריצה לראות
מה קורה. כשראתה את הוו-דוו, הנחש
הגדול, תפסה את באב-בא בזרועותיה
ורצה אתו הביתה. שני משרתים יצאו
עם מקלות והתחילו להרביץ להוו-דוו
בראש ובכל הגוף, והוא בקושי הצליח
לברוח חזרה לחור שלו תחת העץ
הגדול שבגינה.

הוּ-דוּ כעס מאוד. הוא האשים את
באב-בא במה שקרה לו וחיפש דרך
להתנקם בו. בסוף הוא יצא אל הג'ונגל
ושם פגש את הנמר טיג, חבר טוב שלו.
הוּ-דוּ ידע שטיג הוא חמדן ורע לב ולכן
שאל אותו האם היה רוצה אולי לאכול
ילד לבן שמן לארוחת הצהריים שלו.
טיג ליקק את שפתיו ואמר "המם.. זה
רעיון לא רע."

אז זחל הוּ-דוּ הלאה לתוך הג'ונגל
ופגש עוד חבר אחר שלו, את הזאב
פרוף. גם אותו שאל "מה דעתך על ילד
שמן לבן לארוחת הצהריים?" הזאב
פרוף ליקק את שפתיו ואמר רק "הה!"

הוּ-דוּ זחל הלאה עד שפגש את בלוף,
הדוב הגדול וגם אותו שאל האם ירצה
אולי לפגוש ילד שמן קטן בג'ונגל.
בלוף נעמד על רגליו האחוריות ואמר
"אוף! טוב מאוד, טוב מאוד!"
ואז עבר בסביבה פו-דה, פיל הפרא
הגדול, והוּ-דוּ היה מוכרח לזוז הצדה
כדי שלא להידרס על ידו. "אולי היית
רוצה..." התחיל לקרוא לפיל, אך זה רק
נשף בקול בחדק שלו והמשיך ללכת, כי
לא היה זה לכבודו לדבר עם נחשים.
אבל הוּ-דוּ היה מרוצה כי חשב "אם
שהוא יכול היה לדרוס אותי, הוא יוכל
גם לדרוס את הילד הקטן הלבן אם זה
יגיע לכאן" ועיניו הבריקו ברשעות.

אחרי כל זה חזר הנחש הוו-דוו לחור
 שלו בגן. הוא המתין לרגע בו ווף-ווף
 יצא לרדוף אחרי ארנבות, מיאו-מיאו
 נרדם בצל על המרפסת, איה נכנסה
 לבית לחפש דבר מה ובאב-בא נשאר
 לבדו על המרפסת.
 ואז יצא הוו-דוו מהר מהחור שלו, נעמד
 מול המרפסת ונענע את ראשו אנה
 ואנה, והקשקשים הצבעונים הבריקו על
 גופו באור השמש.
 "אתה יפה, הוו-דוו" אמר באב-בא
 "אבל אתה מרושע. לך מכאן!"
 "לא, באב-בא הקטן" אמר הוו-דוו ברוך
 "אני לא מרושע ואני יודע איפה גדלים
 פרחים נהדרים. בוא אתי וארה לך
 פרחים שעוד לא ראית מעולם!"
 "לא! לא!" קרא תחילה באב-בא, אך
 הוו-דוו המשיך לפתות אותו עד
 שבאב-בא בסוף ירד מהמרפסת ובא
 אליו.

ואז הוו-דוו גלש מהר בעשבי הגן
 כשבאב-בא רץ אחריו. הם עברו דרך
 הגן והנחש עבר בחור בתוך החומה.
 גם באב-בא זחל דרך החור ומצא את
 עצמו בג'ונגל.

כשאיה חזרה למרפסת ראתה שהכסא
 של באב-בא ריק, מיאו-מיאו ישן בשקט
 וווף-ווף איננו. היא נבהלה והתחילה
 לצעוק. ואז הגיעו גם אבא ואמא של
 באב-בא וכל המשרתים, וכולם התחילו
 לחפש את באב-בא, אך לא מצאו בגן
 כל סימן ממנו. מיאו-מיאו התעורר ולא
 הבין על מה המהומה, וגם ווף-ווף חזר
 בלי הארנבת, וגם הוא השתומם
 מהמהומה.

וּוּף-וּוּף הַתִּיַּעֵץ עִם מִיאוּ-מִיאוּ בַּעֲנִיִּין
וְהוֹפִיעוּ גַם כְּמֵה צִיפּוֹרִים. הֵן יָדְעוּ מֵה
קָרָה. "בֹּא-בֹא" אָמְרוּ "הֵלֶךְ לַתּוֹךְ
הַגְּלוֹנְגֵל אַחֲרֵי הוּוּ-דוּוּ הַנַּחֲשׁ וְשֵׁם הוּא
יִתְּעָה וְחַיּוֹת בָּרַע לְעוֹלֹת לַטְרוֹף אוֹתוֹ.
מֵהֵר! רֹצוּ אַחֲרָיו! מֵהֵר!"
וּוּף-וּוּף רָץ מִיד לְאִמָּא וְאָבָא שֶׁל
בֹּא-בֹא וְנִיסָה לְהַסְבִּיר לָהֶם מֵה קָרָה.
הוּא רָץ בְּכוּון הַגְּלוֹנְגֵל הַלּוֹךְ וְחֲזוֹר וְנִבַּח
כָּל הַזְּמַן, כְּדֵי שִׁילְכוּ אַחֲרָיו. אֲךָ הַהוֹרִים
לֹא הִבִּינוּ, כִּךְ שֶׁבִּסּוֹף הוּא יֵצֵא בַּעֲצָמוֹ
אֶל הַגְּלוֹנְגֵל כְּדֵי לַחֲפֹשׂ אֶת בֹּא-בֹא.
"הֲלָאָה! הֲלָאָה!" קָרָא הַנַּחֲשׁ הוּוּ-דוּוּ כָּל
פַּעַם שֶׁבֹּא-בֹא עָצָר, וּבֹא-בֹא הֵלֶךְ
אַחֲרָיו עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְמָקוֹם שֵׁם יֵשֵׁן
בְּדֶשָׁא גְבוּהָ טִיג הַנֶּמֶר.

הוּ-דוּ ניגש לטיג ולחש באוזנו "הנה
הוא, הנה הילד לארוחה שלך" וטיג
קפץ על רגליו בנהמה גדולה.
אך באב-בא לא פחד כלל ורק צחק
"איזה מיאו-מיאו גדול!" והוא שם את
זרועותיו סביב צווארו של טיג ואת
ראשו בפרווה הרקה שלו. טיג שכח
כלל על הארוחה ורק המהם בהנאה,
כמו שמיאו-מיאו עשה כשנהנה.
הוּ-דוּ כעס על כך מאוד וכשראה שטיג
מתיידד עם באב-בא במקום לטרוף
אותו קרא "בוא, נמשיך ללכת כי כבר
מאוחר. ובאב-בא נישק לטיג הנמר
והלך אחרי הוּ-דוּ.
הם הלכו עד שהגיעו לזאב פרוף. "הנה
לך הילד השמן הקטן" לחש הוּ-דוּ.
ופרוף אמר "הה!" ורצה כבר לקפוץ על
באב-בא ולטרוף אותו.
אלא שבאב-בא רק צחק ואמר "איזה
וּף-וּף גדול אתה!" וליטף את ראשו של
הזאב, הביט לו בעיניים ופרוץ שכח על
הארוחה ורק ליקק לבאב-בא את ידיו
בדיוק כמו וּף-וּף נהג לעשות.

"זה טיפשי" אמר הוו-דוו "בוא, כבר השמש שוקעת ועלינו לחזור הביתה" והוא הוביל את באב-בא למקום בו חי בלוף, הדוב החום הגדול. "הבאתי לך את הילד הלבן הקטן" אמר הוו-דוו, ובלוף ענה "אא, זה יפה, יפה מאוד." הוא לקח את באב-בא בזרועותיו וחיבק אותו. "בדיוק כמו איה שלי עושה" אמר באב-בא והוא ליטף את לחייו ונישק לו כך שלבלוף עבר כל רצון לטרוף אותו ורק חיבק אותו וחימם בגופו.

אך כשבלוף הדוב הגדול הוריד את באב-בא שוב לארץ, נשמע קול תרועה גדול והוו-דוו גלש בדשא באומרו "עכשיו בא פו-דה הפיל וידרוס אותו למוות. שלום, באב-בא הקטן, אני שונא אתך!"

אך כשבא פו-דה, פיל הפרא וראה את הילד הקטן, נזכר כי הוא לא תמיד היה פרא ופעם היה שייך לאדם לבן. לכן הוא אסף את באב-בא בחדק שלו ושם אותו בעדינות על הגב.

וכך מצא את באב-בא אבא שלו,
כשבסוף הבין את מה שרוצה לומר לו
ווף-ווף בנביחות וריצות שלו, והלך
אחריו לתוך הג'ונגל. ווף-ווף הלך אחרי
ריחו של הילד וכך הם הגיעו למקום בו
באב-בא רכב על גבו של פו-דה.

וכאן קרה עוד מקרה משונה, כי בין
המשרתים שגם הם באו לג'ונגל היה
אחד שטיפל פעם בעצמו בפו-דה, וזה
נזכר בו והסכים ללכת אתו לביתו של
באב-בא.

כך הם בסוף חזרו הביתה, באב-בא
רוכב על גבו של פו-דה ווף-ווף רץ
לידם ונובח בשמחה.

אבל כשהנחש הוו-דוו המאוכזב חזר
לחור שלו תחת העץ, פגשה אותו שם
טיבי הנמייה והתנפלה עליו. שניהם
נלחמו קשה ובסוף הוו-דוו נשכב חסר
כוח על העשב ומת, וטיבי הנמייה רק
ניקתה את כפיה וחזרה לבית שלה
תחת המרפסת, שם היא חיה עד היום
ושומרת על באב-בא בפני הנחשים.

